

Naar der nu spørges, hvor meget skal han saa betale strax, naar han foretrækker at vælge denne Maade, saa findes det ved en Regning, der udføres paa samme Maade, som jeg nys nævnte, at det bliver 367 Kr. Naar Interessenten altsaa under Benyttelsen af den Anstalt, Lovforslaget tilsigter at oprette, indskyder een Gang for alle en Sum af 367 Kr., saa er dette i 37 Spareaar blevet til saa meget, som er fornødent til med Tillæg af Statens Tilskud at købe denne Livrente paa 200 Kr. Sammenholder man de to Tal, jeg nævnte, den Sum, som det er fornødent til dette Diemed een Gang for alle at indskyde i Havnegadeanstalten, nemlig 578 Kr. 4 Ø., og den Sum, som det er fornødent at indskyde i den Anstalt, Lovforslaget tilsigter at oprette, nemlig 367 Kr., saa er Differentien, altsaa Fordelen, 211 Kr. 4 Ø., eller, som jeg før nævnte, 36½ pCt. Jeg vil altsaa sige — Anstalten staaar jo aaben for Alle — at Enhver, der tilsigter at sikke enten sig selv eller en anden Person, f. Ex. en Fader sin Søn, efter 37 Aars Forløb en aarlig Livrente paa 200 Kr., han bør benytte denne Anstalt; thi selv om en Fader ønsker at sikke sin Søn en større Livrente, f. Ex. 400, 600 eller 800 Kr., saa staaar han sig dog bedst ved for de første 200 Kr., naar Sønnens 18de Aar kommer, at benytte denne Anstalt, thi derved vil der for disse første 200 Kr.s Vedkommende opnaas en Fordel af omtrent 36½ pCt. Jeg skal tilføie, at den Vedkommende, der saaledes een Gang for alle indbetaler denne Sum, løber ingen anden Risiko end den, han noie forud kjender. Dersom den Forsikrede dør, førend han har opnaaet den Alder, da Livrenten skal kjøbes, saa blive Pengene tilbagebetalte, og det kan forud bestemmes, til hvem de skulle tilbagebetales. Dersom den Forsikrede oplever sit 55de Aar, bliver der kjøbt en Livrente for Summen, og saa har han et bestemt Krav paa at faae disse 50 pCt.s Tillæg af Staten; han kommer ikke ind under Finantsministerens Regulativ; thi for hans Vedkommende er der ikke Tale om Forsømmelse af Indbetalinger, efter som han har betalt Alt forud. Underledes stiller Sagen sig derimod, naar man ser hen til de Personer, som Lovforslaget dog vistnok nærmest har taget Sigte paa, nemlig dem, som aarlig skulle opspare for tilsidt at naae en saadan opsparat Sum, at de kunne nyde godt af Lovforslagets Bestemmelser. Den, som saaledes opparar, er stillet — det tror jeg ikke kan benegtes, og det er ogsaa omtalt af tidligere ærede Talere — under Billaar, som ere meget uheldige, thi Betingelsen for, at han kan opnaa disse 50 pCt., er en

saadan, at han ikke med nogen som helst Rimelighed kan paaregne at kunne opfylde den, den nemlig, at han for det Første skal noiaagtig betale de Summer, han forud har angivet, og tillige til de forud angivne Tider. Dersom han tager nogen Forsømmelse i saa Henseende, er hans Ret til de 50 pCt. borte, saa gaar han ind under det Regulativ, der er Tale om, og som ikke er baseret paa finantzielle Beregninger, men som er baseret paa — jeg kunde fristes til at sige et Slags Skjøn over den paagældende Interessents Konduite. Hvorledes dette Regulativ nærmere skal være, og hvilke nærmere Bestemmelser det skal indeholde, er os jo ikke meddelt. Kun saa meget kan man se, at det skal gaa ud paa, at den Interessent, som har ladet sig komme en Forsømmelse til Skyld, under ingen Omstændighed kan faae et Tillæg af 50 pCt. til det, han har opsparat; han skal have mindre, men hvor meget mindre staaar hen i det Ubestemte. Da dette Regulativ tager et vist Konduitehensyn, vil det vel være sandsynligt, at det vil tage noget Hensyn til, om den vedkommende Interessents Mangel paa i rette Tid at indbetale, hvad han fra Først af har opgivet, er ham tilregnelig eller utilregnelig. Dersom den maatte findes at være ham utilregnelig, dersom der maatte have været Sygdom tilstede, dersom enten han selv eller Medlemmer af hans Familie have været syge, eller dersom han har været undertaget uforstyldt Arbejdsløshed eller desl., antager jeg, at Meningen er den at knappe ham noget mindre af, end dersom hans Mangel paa at indbetale antages for selvforstyldt, f. Ex. derved, at han ikke har været tilstrækkelig flittig, eller at han maaste have deltaget i en Strid eller desl. Det Sidste vil Regulativet vel neppe se paa med særdeles milde Dine. Men hvorledes nu Regulativet end vil blive, er det jo i ethvert Fald sikkert, at den Vedkommende, som kommer ind under Regulativet, har forspildt sin Ret, han har ikke mere nogen Ret at staa paa, han staaar som Supplikant, og hvor meget eller hvor lidt man vil give ham, afhænger af et vist Skjøn. Jeg vil her endnu tilføie, at Lovforslaget endog med en vis Haardhed holder den Vedkommende i den Stilling, som jeg har betegnet som Supplikant, og ikke som Retshaver; thi selv om man vil kunne forstaa Bestemmelsen i Lovforslagets § 4 om, at den Vedkommende een Gang i Indstudstiden, dog inden 45 Aars Alderen, kan forsøge det stipulerede Indstud, selv om man, hvad der iøvrigt ikke ligger i Bestemmelsens Ord, vil kunne forstaa den saaledes, at, dersom den vedkommende Interessent er kommen tilbage med sine Ind-